

Sygn. akt VIII **Pa 181/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018r. w G.

sprawy z powództwa T. R. (R.)

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W. – następcy prawnemu (...) Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej w K.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 11 sierpnia 2017 r. **sygn. akt** VI P 999/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda T. R. na rzecz pozwanej (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 181/17

UZASADNIENIE

Powód T. R. żądał zasądzenia od pozwanej (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. (następcy prawnego (...) Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej w K.) kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia wynoszący w jego przypadku 1 miesiąc oraz kwoty 20.000 zł wraz

z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu tytułem odszkodowania „uzupełniającego”. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Na uzasadnienie swego żądania powód wskazał, że wbrew twierdzeniom pozwanej nie dopuścił się nigdy ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, nie można mu przypisać winy, a wskazane przyczyny rozwiązania umowy o pracę są nieuzasadnione, nieprawdziwe i niekonkretne.

Uzasadniając żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania „uzupełniającego” powód wskazał, że pozwana bezprawnie i umyślnie rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia celem pozbawienia powoda uprawnień z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę, tj. wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (20.000 zł) oraz odprawy należnej mu na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (20.000 zł). Następnie powód zaznaczył, że w niniejszym postępowaniu dochodzi naprawienia szkody w wysokości 20.000 zł, odpowiadającej odprawie.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2011 roku, sygn akt VI P 999/15 Sąd Rejonowy w G. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego, nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w G. - kwotę 1.000 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do pkt 1.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w (...) Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w K. ((...) w K.) w okresie od dnia 6 maja 2014 roku do dnia 4 sierpnia 2015 roku na podstawie umowy o pracę (od dnia 1 stycznia 2015 roku zawartej na czas nieokreślony) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wiceprezesa zarządu.

Powód, jako wiceprezes zarządu, był odpowiedzialny za pion sprzedaży, który składał się z dwóch wyodrębnionych działów, tj. działu sprzedaży i marketingu oraz działu teleinformatycznego. Do obowiązków powoda należało m.in.: 1) opiniowanie i zatwierdzanie wniosków pożyczkowych i kredytowych, 2) przygotowanie polityki sprzedaży, 3) inicjowanie wprowadzania nowych produktów i usług, 4) nadzorowanie nad przygotowaniem i realizacją planów sprzedaży na poziomie zarządczym, 5) nadzorowanie nad wykorzystaniem rocznego budżetu marketingowego, 6) nadzorowanie nad realizacją obowiązków wynikających z procedur zapobiegających praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, 7) nadzorowanie nad pracami w zakresie opracowania treści procedur, instrukcji i formularzy, 8) przygotowywanie polityki rozwoju (...), 9) nadzór nad rzetelnym i terminowym przygotowywaniem sprawozdań, zestawień i innych raportów dla Bankowego Funduszu Gwarancyjnego i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej.

Od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia 2 sierpnia 2015 roku powód korzystał z urlopu wypoczynkowego, który spędzał w miejscowości P. na K.. Zgodnie z planem wykupionej przez niego wycieczki powrót do Polski przewidziany był na dzień 2 sierpnia 2015 roku i w tym też dniu miał miejsce.

W dniu 19 czerwca 2013 roku Komisja Nadzoru Finansowego wszczęła z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie ustanowienia zarządcy komisarycznego.

Decyzją z dnia 28 lipca 2015 roku Komisja Nadzoru Finansowego ustanowiła w (...) w K. – z dniem 29 lipca 2015 roku – zarządcę komisarycznego do czasu wykonania określonych zadań.

Komisja Nadzoru Finansowego powołała K. B. do pełnienia funkcji zarządcy komisarycznego, który objął ją z dniem 29 lipca 2015 roku. W konsekwencji, zarządca komisaryczny był zobowiązany do przejęcia kontroli nad (...) w K. i rozpoczęcia „ustalenia stanu faktycznego”, tj. inwentaryzacji gotówki, zapewnienia ciągłości działania i utrzymania płynności Kasy.

W ramach rozpoczętej przez zarządcę komisarycznego inwentaryzacji zachodziła konieczność by każdy członek zarządu (...) w K. przedstawił zarządcy wszystkie prowadzonego przez niego sprawy i całość dostępnej dokumentacji.

Z uwagi na nieobecność w pracy powoda przeprowadzenie przez zarządcę komisarycznego ustaleń w zakresie prac realizowanych przez pion sprzedaży było utrudnione. Zarządca komisaryczny powziął szereg wątpliwości, które miał zamiar wyjaśnić z powodem. Gdyby zarządca komisaryczny posiadał od powoda informacje dotyczące sposobu prowadzenia i przygotowania przez niego produktów bankowych, wówczas część z nich byłby w stanie wycofać znaczenie wcześniej niż ostatecznie miało to miejsce. Do przejęcia zarządu nad (...) w K. przez zarządcę komisarycznego niezbędna była zmiana haseł do systemu komputerowego.

Mając na uwadze ww. okoliczności zarządca komisaryczny podjął decyzję o odwołaniu powoda z urlopu wypoczynkowego.

W dniu 29 lipca 2015 roku około godziny 16:30 czasu greckiego ((...) +2) A. P. wysłała powodowi wiadomość SMS zawierającą informację o odwołaniu powoda z urlopu i obowiązku stawiennictwa w siedzibie (...) w K. następnego dnia o godzinie 12:00 czasu polskiego.

Po otrzymaniu ww. wiadomości SMS powód udał się do agencji turystycznej w celu ustalenia najbliższych lotów do Polski i dowiedział się, że 3 sierpnia 2015 roku jest najbliższe połączenie, tj. z H. przez S. do W.. Po około 40 minutach od otrzymania ww. wiadomości SMS powód odpisał w formie SMS, że nie ma możliwości stawiennictwa następnego dnia w pracy, potwierdzając równocześnie, że jest za granicą.

W dniu 30 lipca 2015 roku nastąpiła komisyjna inwentaryzacja w pokoju powoda. Tego samego dnia przeprowadzono inwentaryzację w zakresie zabezpieczeń elektronicznych i fizycznych w dostępie do budynku i skarbca oraz wymieniono (nadano na nowo) kody dostępu do obiektów, multisejfów i systemów informatycznych (zmieniono wszystkie hasła).

W protokole nr (...) roku z posiedzenia Rady Nadzorczej (...) Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z dnia 30 lipca 2015 roku wskazano, że (...) planowała odwołać Wiceprezesa T. R.”, a „Przewodniczący wskazał, że nie spełnił on swoich zadań w sposób prawidłowy”.

Od 2010 roku w (...) w K. obowiązywała polityka bezpieczeństwa rozumiana jako zespół reguł dotyczących przetwarzania danych osobowych. Załącznikiem do ww. polityki była instrukcja dotycząca zarządzania systemami informatycznymi, stanowiąca szczegółowy dokument dotyczący bezpieczeństwa, w tym kont użytkowników, przetwarzania haseł, dostępu do haseł systemu (...) .com i wykonywania kopii bezpieczeństwa.

W okresie od maja 2010 roku do czerwca 2015 roku, w bliżej nieustalonym czasie, polityka ta była aktualizowana, z uwagi na przeniesienie serwerów do (...) w K.. Systemy informatyczne funkcjonujące w (...) w K., tj. (...) .com, bankomatowy, kartowy i przelewowy były dostarczane przez Towarzystwo (...) i miały charakter standardowy, funkcjonujący we wszystkich oddziałach (...).

W dniu 4 sierpnia 2015 roku o godz. 9:00 powód stawiał się w siedzibie (...) w K.. Zarządca komisaryczny wręczył mu wówczas pisemne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Nie dokonywano z powodem jakichkolwiek innych czynności. Nie żądano również od niego wydania jakichkolwiek dokumentów czy złożenia wyjaśnień, informacji dotyczących prowadzonej inwentaryzacji (...). Podczas wręczenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy pracodawca nie precyzował powodowi przyczyn zawartych w oświadczeniu.

Oświadczeniem woli z dnia 4 sierpnia 2015 roku zarządca komisaryczny (...) w K. rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczyny:

1. ciężkie i rażące niedopełnienie obowiązku stawiennictwa w miejscu pracy, pomimo odwołania powoda przez pracodawcę w dniu 30 lipca 2015 roku z urlopu wypoczynkowego z powodów związanych z wykonywaniem zadań objętych zakresem umowy o pracę, dotyczących konieczności podjęcia przez zarządcę komisarycznego czynności nałożonych ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, w tym m.in. w zakresie obowiązku przeprowadzenia inwentaryzacji sieci sprzedaży, przedłożenia dokumentacji związanej z nadzorowanymi przez powoda działem sprzedaży i marketingu oraz działem teleinformatycznym;
2. ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywanie obowiązków ze szczególną dbałością o interesy pracodawcy, poprzez wyłączenie służbowego telefonu komórkowego pomimo, że z zawartej umowy o pracę wynika, że powód mógł być odwołany z urlopu wypoczynkowego;
3. ciężkie i rażące naruszenie obowiązków pracowniczych określonych w załączniku nr 1 do umowy o pracę oraz w § 1 ust. 7 umowy o pracę, polegających na ich niewykonywaniu lub lekceważącym wykonywaniu, co miała wynikać z protokołu z posiedzenia rady nadzorczej (...) z dnia 30 lipca 2015 roku;
4. ciężkie i rażące naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wykonywania obowiązków ze szczególną dbałością o interesy pracodawcy poprzez niewdrożenie w (...) jakiegokolwiek polityki bezpieczeństwa, pomimo, iż został zobowiązany do nadzoru nad dziełem teleinformatycznym.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2016 roku Komisja Nadzoru Finansowego zdecydowała o przejęciu (...) -u w K. przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W.. Przejęcie (...) -u w K. oznaczało przejęcie wszelkich praw i obowiązków ww. podmiotu przez (...) Bank S.A. Powód podtrzymał powództwo przeciwko (...) Bank S.A. jako następcy prawnemu (...) w K..

Sąd Rejonowy stwierdził, że:

Oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę zostało złożone powodowi w formie pisemnej, a także wskazuje na jego przyczyny. Strona powodowa nie kwestionowała zachowania przez pracodawcę terminu 1 miesiąca na złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia od momentu uzyskania przez niego wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. W ocenie zaś sądu wymóg ten został zachowany. Powód został również prawidłowo pouczony w zakresie prawa odwołania do właściwego miejscowo sądu pracy.

Odnośnie wymogu konkretyzacji przyczyn rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) sąd uznał, że nie spełnia go jedynie trzecia ze wskazanych powodowi przyczyn w oświadczeniu pracodawcy z dnia 4 sierpnia 2015 roku.

Przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia oznaczona przez (...) w K. jako trzecia w sposób oczywisty nie spełnia tego wymogu. Eksponuje ona przymiotniki w postaci „ciężkiego i „rażącego” naruszenia obowiązków pracowniczych, odwołuje się do ich „niewykonywania” bądź „lekceważącego wykonywania”, a także zawiera odesłanie do postanowień załącznika nr 1 umowy o pracę. Nie wskazuje jednak kwestii najistotniejszej, tj. nie wyjaśnia na czym miało rzekomo polegać owo niewykonywanie lub lekceważące wykonywanie obowiązków przez powoda. Mankamentu tego nie usuwa również odwołanie się do treści protokołu posiedzenia Rady Nadzorczej z dnia (...) z dnia 30 lipca 2015 roku. W jej treści – w zakresie adekwatnym dla sprawy – zawarto bowiem ogólnikową informację, że (...) planowała odwołać Wiceprezesa T. R.”, a „Przewodniczący wskazał, że nie spełnił on swoich zadań w sposób prawidłowy”. Protokół ten również zatem nie wskazuje konkretnych zachowań powoda, które można byłoby rozważać w kontekście spełnienia przesłanek z art. 52 k.p.

Sąd podkreślił, że wymóg wskazania przyczyny powinien zostać spełniony – co do zasady – na piśmie, w złożonym pracownikowi oświadczeniu. Można jednak zaakceptować sytuację, w której wręczając oświadczenie o rozwiązaniu

umowy pracownik zostanie w innej formie zapoznany z konkretnymi przyczynami. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje jednak by miało to miejsce.

W zakresie pozostałych przyczyn rozwiązania umowy o pracę z powodem, wskazanych w oświadczeniu (...) w K. z dnia 4 sierpnia 2015 roku, istota niniejszej sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy są one prawdziwe, a jeśli tak, to czy mogą zostać zakwalifikowane jako przejawy zawinionego „ciężkiego naruszenia” przez powoda jego „podstawowych obowiązków pracowniczych” (art. 52 § 1 pkt. 1 k.p.). Zaznaczenia przy tym wymaga, że to na pracodawcy spoczywa ciężar wykazania przyczyn rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.).

Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych przez (...) w K. przyczyn rozwiązania umowy o pracę powoda bez wypowiedzenia sąd uznał, że biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy nie można przypisać powodowi jakiegokolwiek stopnia winy w niewykonaniu polecenia przerwania urlopu wypoczynkowego i stawiennictwa w pracy w terminie określonym w poleceniu, a tym samym kwalifikować jego zachowania jako „ciężkiego naruszenia” przez powoda jego „podstawowych obowiązków pracowniczych”. W ocenie sądu, w sytuacji, w której około godz. 16:30 czasu lokalnego, pracownik przebywający w miejscowości P. na K. otrzymał informację o odwołaniu z urlopu i polecenie stawiennictwa w pracy w K. następnego dnia o godz. 12:00 i - po uprzednim bezskutecznym podjęciu próby ustalenia możliwości transportowych - nie wykona polecenia pracodawcy w tym zakresie, to brak jest podstaw do zarzucenia mu ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego z tej przyczyny, że nawet jeśli sprawuje funkcję wiceprezesa (...), to zorganizowanie w tak krótkim czasie transportu na ww. trasie jest co najmniej w wysokim stopniu utrudnione o ile w ogóle możliwe. Stanowisko tego nie zmienia zaś fakt – podkreślany przez pozwaną – że pracodawca jest uprawniony do oczekiwania od pracownika zaangażowania w wykonywanie poleceń służbowych, a od pracownika wyższego szczebla może oczekiwać nawet poświęcenia. Nie ma jednak prawa wymagać czynów w dużym stopniu niemożliwych do spełnienia. Tezy tej nie podważa również fakt, że strona pozwana zdołała odnaleźć w wyszukiwarce połączeń lotniczych lot relacji H. – W. z przesiadką w S.. Możliwość skorzystania z niego uzależniona była bowiem chociażby od dostępności miejsc w samolocie. Strona pozwana, na której spoczywał ciężar wykazania zawinienia powoda, okoliczności tej nie wykazała.

Odnosząc się do drugiej z przyczyn rozwiązania z powodem umowy pracę sąd nie wykluczył, że wyłączenie służbowego telefonu przez pracownika - w pewnych okolicznościach - może stanowić naruszenie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy. W niniejszej jednak sprawie, analiza przedstawionego przez stronę pozwaną materiału dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, że powód wyłączył swój telefon służbowy. Nie można utożsamiać braku możliwości nawiązania z daną osobą połączenia telefonicznego z wyłączeniem przez nią telefonu. Niezależnie zaś od omówionych kwestii formalnych, w ramach tej przyczyny rozwiązania umowy bez wypowiedzenia najistotniejszym dla Sądu był fakt, że pozwany pracodawca zdołał nawiązać z powodem skuteczne połączenie telefoniczne – niezależnie od tego, czy miało ono miejsce na prywatny czy służbowy telefon powoda. Istotnym jest, że powód zachował możliwość kontaktu z nim przez pracodawcę.

Rozważając ostatnią ze wskazanych powodowi przyczyn rozwiązania umowy o pracę sąd wyjaśnił, że ani w treści złożonego powodowi oświadczenia, ani w toku postępowania strona pozwana nie określiła jakiej to konkretnie polityki bezpieczeństwa powód nie wdrożył jako nadzorujący D. Teleinformatyczny. Skoro zaś kwestie te nie zostały sprecyzowane przez stronę pozwaną - a w treści złożonego powodowi oświadczenia wskazano jedynie, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest niewdrożenie w (...) „jakiegokolwiek polityki bezpieczeństwa” - to ustalenie, że „jakakolwiek polityka bezpieczeństwa” była jednak wdrożona w (...) w K., czyni tę przyczynę nieprawdziwą. Jak zaś wynika z ustaleń Sądu dokonanych na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, od 2010 roku w (...) w K. obowiązywały reguły dotyczące przetwarzania danych osobowych oraz zarządzania systemami informatycznymi, w tym kontami użytkowników, przetwarzania haseł, dostępu do haseł systemu (...) .com i wykonywania kopii bezpieczeństwa. W okresie od maja 2010 roku do czerwca 2015 roku, w bliżej nieustalonym czasie, regulacje te były zaś aktualizowane z uwagi na przeniesienie serwerów do (...) w K..

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do stwierdzenia, że w (...) w K. nie wdrożono „jakiegokolwiek” polityki bezpieczeństwa, w tym również w zakresie teleinformatycznym. Ostatnia z przyczyn wskazanych powodowi w oświadczeniu z dnia 4 sierpnia 2015 roku nie mogła zatem – jako nieprawdziwa - uzasadniać rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Stwierdzając, że (...) w K. rozwiązała umowę o pracę powoda bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie sąd uznał, za zasadne żądanie powoda zasądzenia od pozwanej odszkodowania z tego tytułu w niekwestionowanej przez pozwaną wysokości 20.000 zł, a zatem w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, który z uwagi na staż pracy powoda wynosił jeden miesiąc. O odszkodowaniu sąd orzekł na podstawie art. 56 § 1 k.p. i art. 58 k.p.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a zatem w zakresie żądania zasądzenia 20.000 zł tytułem odszkodowania „uzupełniającego”, odpowiadającego wysokości odprawy – zdaniem powoda należnej na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Sąd wyjaśnił, że nie ma wątpliwości, iż art. 58 k.p. w zw. z art. 300 k.p. nie może być rozumiany w ten sposób, że wyłącza dochodzenie innych, niż określone w art. 58 k.p., roszczeń odszkodowawczych, związanych z bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia (por. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27.11.2007r., SK 18/05, Dz.U. 2007 nr 225, poz. 1672, str. 16370).

Brak jest zatem przeszkód prawnych do skutecznego żądania przez pracownika odszkodowania za szkodę majątkową stanowiącą konsekwencję bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów Kodeksu cywilnego (art. 415 k.c. i 416 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Odpowiedzialność ta – inaczej niż w przypadku odszkodowania z art. 58 k.p. - ukształtowana jest na zasadzie winy, a ciężar wykazania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej – w tym zawinienia – spoczywa według zasad ogólnych na powodzie (pracowniku), który z faktu bezprawnego rozwiązania z nim umowy o pracę wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

W przedmiotowej sprawie, o ile powód wykazał, że bezprawnie rozwiązano z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia, o tyle nie przedstawił materiału dowodowego, na podstawie którego można stwierdzić zawinienie po stronie (...) w K. przy rozwiązywaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika w ocenie sądu pierwszej instancji, że zarządca komisaryczny - działający w imieniu (...) w K. - rozwiązując z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia miał zamiar w ten sposób pozbawić powoda ewentualnych korzyści finansowych, które powód osiągnąłby gdyby pozostawał w zatrudnieniu. Nie wynika z niego również, by powstanie tak rozumianej szkody było wynikiem nieumyślnego działania. Wręcz przeciwnie, materiał ten wskazuje, że zarządca komisaryczny był w chwili rozwiązywania umowy z powodem - jak również pozostaje nadal - przeświadczony o zasadności rozwiązania z powodem umowy w tym trybie. W tym stanie brak było podstaw do uznania, że (...) w K. w sposób zawiniony wyrządziła powodowi jakąkolwiek szkodę.

Biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu (40.000 zł) jak również wysokość zasądzzonego roszczenia (20.000 zł) sąd uznał, że strony w równym stopniu wygrały i równocześnie przegrały sprawę, co uzasadniało wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego między stronami.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w G. - kwotę 1.000 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt. 4 powołanej ustawy.

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do punktu pierwszego w kwocie odpowiadającej 1-miesięcznemu wynagrodzeniu za pracę (art. 477¹ § 1 k.p.c.).

Wyrok zaskarżył powód w części, tj. co do punktu 2, w którym sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (czyli co do żądania zasądzenia kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania uzupełniającego, odpowiadającego wysokości odprawy z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników) oraz co do pkt 3, w którym sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych oraz sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego, polegający na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego tej części zeznań świadka K. B., z których wynika, że przyczyną odwołania powoda z urlopu był zamiar wypowiedzenia powodowi umowy o pracę i uniknięcia przedłużenia okresu zatrudnienia powoda o jeden miesiąc,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz zaniechaniu wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego poprzez:

1. uznanie, że zachodziły podstawy do odwołania powoda z urlopu wypoczynkowego,

2. uznanie, że przyczyną odwołania powoda z urlopu była konieczność ustalenia przez zarządcę komisarycznego stanu faktycznego i blokowania ryzykownych produktów finansowych oraz zmiany kodów dostępu i haseł, mimo, że z materiału dowodowego wynika, iż przyczyną odwołania powoda z urlopu był zamiar wypowiedzenia powodowi umowy o pracę przed końcem miesiąca kalendarzowego,

3. przyjęcie, że zarządca komisaryczny był przekonany o zasadności rozwiązania umowy z powodem, mimo że z okoliczności sprawy wynika, iż rozwiązanie umowy z powodem bez wypowiedzenia służyło wyłącznie szybszemu zakończeniu stosunku pracy niż wynikało to z przysługującego powodowi okresu wypowiedzenia, a tym samym pozbawieniu powoda należności przysługujących mu w razie wypowiedzenia umowy o pracę;

3. naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 415 k.c. i art. 416 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez przyjęcie, że naruszenie przez zarządcę komisarycznego przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia nie było zawinione.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 20.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 września 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania uzupełniającego, odpowiadającego wysokości odprawy z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, oraz zwrotu kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że stanowisko sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe i prawidłowo ustalił stan faktyczny, które to ustalenia sąd drugiej instancji podziela i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował także przepisy prawa.

Sąd pierwszej instancji nie pominął przy dokonywaniu ustaleń faktycznych zeznań K. B.. Świadek ten podał, że: z opinii prawnych i analiz wynikało, że stosunki pracy z uprzednim zarządem powinny być rozwiązane do końca lipca 2015 roku. Nierozwiązanie stosunku pracy do tego momentu będzie skutkowało konsekwencjami finansowymi dla Kasy. (...) Zdecydowaliśmy o odwołaniu powoda z urlopu ponieważ mieliśmy obowiązek ustalenia stanu faktycznego przejmowanej Kasy, w tym również wstrzymanie wszystkich produktów, które przynoszą szkodę Kasie lub grożą ryzykiem. (...) Pracownicy, jako architekta polityki sprzedażowej kredytów, wskazywali powoda. W celu rozwiązania wszystkich wątpliwości niezbędna była obecność powoda. (...) Jedną z przyczyn odwołania powoda z urlopu był zamiar wypowiedzenia mu umowy o pracę - karta 231. Z całości zeznań świadka nie wynika aby jedyną przyczyną odwołania powoda z urlopu był zamiar wypowiedzenia mu umowy o pracę.

Sąd Pierwszej instancji nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów, dokonywanej przez przyzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Ramy tej oceny wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. albowiem z przeprowadzonych dowodów wywiódł wnioski zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Każdy dowód został oceniony w odniesieniu do całości zebranego materiału. W apelacji powód eksponuje zamiar pozwanej wypowiedzenia mu umowy o pracę przed końcem miesiąca. Pozwana nie negowała tej okoliczności. Jednakże w jej ocenie było to zasadne z uwagi na naruszenie przez powoda obowiązków pracowniczych. Takiego też ustalenia dokonał Sąd Rejonowy. Znajduje ono oparcie w zeznaniach K. B.. Powód upatruje zawinienia pozwanej w chęci wypowiedzenia mu umowy o pracę przed końcem miesiąca lipca i uznaje to za uzasadnienie żądania odszkodowania cywilnego. Analizuje jednak materiał dowodowy wybiórczo i pomija, że zarządca komisaryczny działał w interesie Kasy – jak słusznie wskazała pozwana w odpowiedzi na apelację. Działanie w interesie Kasy nie jest tożsame z zawinionym działaniem na szkodę powoda. Skoro przepisy Kodeksu pracy dopuszczają możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia nie można uznać, że pozwana korzystając z tej możliwości - w sytuacji jej zdaniem uzasadnionej – działała w sposób zawiniony z zamiarem wyrządzenia szkody powodowi. Szeroko i trafnie opisał tę kwestię Sąd Rejonowy.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni przepisu art. 415 k.c i art. 416 k.c. w zw. z art. 300 k.p.i Sąd Okręgowy ją podziela. W sprawie nie została wykazana wina pozwanej i powstanie szkody po stronie powoda z tytułu utraty prawa do odprawy pieniężnej na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych warunkach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W wyroku z dnia 25 sierpnia 2015 roku, II PK 211/14 Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie za naruszenie przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę nie wyklucza prawa do odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy w ramach zwolnienia grupowego. W niniejszej sprawie powód twierdził, że wadliwie rozwiązano z nim umowę o pracę. Sąd Rejonowy uznał to stanowisko za słuszne i zasądził na rzecz powoda odszkodowanie. W tej sytuacji powód mógł domagać się zasądzenia odprawy pieniężnej na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych warunkach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników i dowodzić, że w istocie przyczyny uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę istniały jedynie po stronie pracodawcy. Zgłoszone przez powoda roszczenie o odszkodowanie uzupełniające na podstawie art. 415 k.c. i art. 416 k.c. w zw. z art. 300 k.p. z tytułu utraty prawa do odprawy pieniężnej mogłoby zostać uwzględnione tylko w sytuacji gdyby powód utracił prawo do odprawy na skutek działania pozwanej. Tymczasem

powód takiego prawa nie utracił z powodu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Zatem żądanie zasądzenia odszkodowania cywilnego nie było zasadne.

Roszczenie o odszkodowanie za utracone prawo do odprawy pieniężnej, dochodzone na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. nie ma charakteru alternatywnego względem żądania zasądzenia odprawy pieniężnej (10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Roszczenia są alternatywne, gdy w tym samym stanie faktycznym, przysługują do wyboru. Pomiędzy tego rodzaju roszczeniami zachodzi związek materialno-prawny polegający na tym, że realizacja jednego wyklucza spełnienie drugiego. Dodatkowo relacja zachodząca pomiędzy roszczeniami alternatywnymi charakteryzuje się tym, że wystąpienie z jednym roszczeniem jednocześnie aktualizuje drugie. Zależność zachodząca między żądaniem opartym na art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. i wynikającym z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nie odnajduje się we wskazanych cechach. Okoliczność, że powód może domagać się odprawy pieniężnej powoduje, że nie wystąpiła po jego stronie szkoda polegająca na utracie prawa do tej właśnie odprawy.

W konsekwencji rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o kosztach zastępstwa procesowego jest słuszne i zgodne z przepisem art. 100 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił apelację na podstawie art. 358 k.p.c.

O kosztach w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust 1 pkt 2 oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

(-) SSR (del.) Magdalena Kimel (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia